

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY III — NUM. 70
BARCELONA, 20 DE MARÇ DE 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Eco il partito sencero
de las duas selecciones
empatadas zero a zero.

Feliches i engrescatores
van los nostros embarcant
e la nave se'ls emporta
en direccione a Milán.

Torratos per il maretro
perbocan Sami y Piera;
el mollo es pleno di gento
que espera y se desespera.

Pregunta: «Chi e Zamora?»
la mainada de Milano,
e nostros homo, come un pavo,
s'estarrufa tot ufano.

Comença il joco violento
amb patadi a la ventresca;
De Pra, il porteri, fa el caca,
y el milanessi s'engresca.

Il calabresse rondina,
il romano solta un taoe,
e il milanessi piula:
«Perduto i corpo di Bacco!»

La dona inmovile salta
perduta i feta una fiere
i amb un paraigua de lluna
clava llenya a en Samitiere.

Per fi tocan pirandoni
esbrincatos de valento;
Zamora pira del campi
ni empipato ni contento.

Contemplando un bel girato
l'esperan de trascantoni
i amb un parell de bastoni
li esbotzen el moniato.

Me la vendetta ha vinguto,
la selecció catalana
recebe un serio disgusto
amb set gols a la tartana.

F. C. XUT, del País del Sidral-SPARTA, de Gràcia

INTROITO

El diumenge al matí el camp de l'«Europa» presentava l'aspecte de les grans solemnitats. Mitja hora abans de començar la lluita inhumana entre els dos equips més forts de l'Univers, al camp ja no hi cabia ni una agulla. La gent s'apilonava i s'enquibia el millor que podia i els minuts semblaven hores, tanta era la impaciència amb què s'esperava la presentació al camp dels «sidralistes» i dels «spartans».

PRESENTACIÓ DELS EQUIPS

El primer en sortir al camp fou l'«Sparta». La seva anomenada és tan gran, que, al veure'ls, moltes damiselles graciencques sofriren desmaís i atacs de nervis i es calcula en uns trenta set litres el vinagre que calgué per a retornar-les.

No havien passat encara cinc minuts, que féu la seva sortida l'equip del «F. C. Xut». Una ovació eixordadora va esclatar. L'equip es presentava complet, sense mancar-hi ni un dels seus titulars.

El vestuari, de la casa Paqueta, causà un efecte sorprenent. El porter lluí una preciosa ca-

misa de seda ni crua ni cuita, amb mitja samarreta blanca orlada per un voraviu vermell; la defensa, l'un amb calça curta i l'altre amb calça llarga, maquil·lats molt correctament, fins l'extrem d'haver-se donat el dia abans un massatge elèctric a la melsa, semblaven talment dos espanta-ocells de casa bona; la línia de mitjos feia l'efecte d'una exhibició de *maniquis vivientes* de casa d'un drapaire, i els davanterers, abillats segons l'estil

Lluís XV, amb polaines de paper de diari i cotilla de puntes de coixí, eren les *girls* del «Palace» en un camp de futbol.

HIP! SIDRAL!

Els dos capitans, amb llàgrimes als ulls i un nus a la gola, es canviaren els presents, que consistien en una «pepa» de cartró, símbol de l'«as» futbolista, i una col ornada amb artística llaçada, símbol de l'encariment de les subsistències.

L'àrbitre, senyor Quicoff, ordenà la col·locació dels equips, i, una vegada sortejats els dos terrenys a la morra, tocà la trompeta del Judici que a previsió portava i començà el partit amb un repicament d'esquellots produït pels *linesmen*, que semblava que s'haguessin begut l'enteneiment.

LA LLUITA FEROTGE I INHUMANA

Els «sidralistes» arrencaren a tot gas, embotellant els contraris en menys de cinc minuts. Però l'equip del «Xut» no portava tap i l'«Sparta» se li va des-embotellar de seguida. La lluita, aleshores, prengué caràcters gairebé èpics. En Dova passa la pilota a en Cuscunilles, aquest, al tanto sempre, *dribbla* a un municipal i la deixa als peus d'en K. Melo; aquest xuta ras a la llotja número 6, ocupada per les damiselles graciencques, i aquestes, que es troben en orsai, corren la línia i, fent vistoses combinacions, mengen bombons de xocolata i carmels de cafè amb llet. L'extrem esquerre, incorreix en *faut* i té de sofrir el càstig que assenyala el reglament del País del Sidral, que consisteix en deixar-se xutar la pilota al ventre. L'encarregat d'executar el càstig sofreix un vèrtig i la pilota va als núvols, salvant-se per aquesta casualitat la vida.

El porter, en mitja hora, amb prou feines ha entrat en joc unes tres centes seixanta set vegades. El domini dels «sidralistes» és tan accentuat, que ni els cal tocar la pilota per dominar l'«Sparta». El salt de la magnèsia i la *zancadilla* del filabarquí deixen

astorats a tothom. Ni un moment decau l'interès.

El primer gol i el segon els marca l'«Sparta», de dos fortis-

sims xuts a l'angle, que el cabasset del porter «sidralista» no pot rebutjar. Els dos equips celebren bevent sidral aquests dos gols i acaba la primera part.

La segona és un altre domini constant dels «sidralistes». El davanter-centre ni un moment es separa de la porta de l'«Sparta» i això sols ja demostra com devia ésser l'embotellament. Els del «Xut» marcaren l'últim (que era el primer) i el partit acabà en mig de les aclamacions més sorolloses del respectable.

OBSEQUIS

La copa del senyor Abril passà a poder de l'«Sparta». Els jugadors del «Xut» es feren merceixadors d'onze trompetes amb serrell, que feren les delícies de la mainada.

DECLARACIONS

«L'equip del País del Sidral ha jugat cohibit pels factors camp i gol. En un camp d'alfals el resultat hauria canviat per complet. He sigut indulgent i no he aplicat les penes de mort, perquè es tractava d'un encontre amistós.—Quicoff.»

«L'àrbitre ha sigut parcial. Aquell gol que va fer l'«Sparta» era un *orsai* com una casa. El partit aquest, si cent vegades el jugàvem, cent vegades el perdriem. Estic content dels meus jugadors. Moralment, hem guanyat.—Dova.»

«El sidral no ens ha convençut: puja al cap i no excita. Ha guanyat l'equip que ha jugat més. Modèstia a part.—El capità de l'«Sparta».»

«Tenia d'arribar un barco de gent del País del Sidral i no va arribar. Això ens va *handicapar*.—Cuscunilles.»

En Jaumandreu, aviador

L'automòbil d'en Zamora ha passat a la història, d'ençà que en Jaumandreu ha volat amb aeroplà.

En Cros, en Vidal, l'Olivella i en Pellicer es varen espantar, però en Jaumandreu, que sap que per passar a la posteritat no n'hi ha prou amb treure pilotes del gol, va pagar vuit drets com vuit sols i va volar com un ocell *goal-keeper* per sobre la ciutat de València.

Això, ultra acreditar-lo com un porter d'*altura*, servirà per a fer la denteta a en Zamora, que es

veurà precisat a desar l'«Amílcar», si no vol que la gent se'l miri compassivament i digui:

—Pobret! Deu ésser d'algun quart equip. Només pot anar que amb automòbil!

Es ben bé allò que pronosticàvem: *Los de arriba irán abajo y los de abajo irán arriba*. Perquè no em negaran que un porter amb aeroplà és un d'*abajo* que ha anat *arriba*.

Ja li dic jo, senyora Mònica, que estem ben posats!

DOVA (FILL)

EL DOCTOR ALCANTARA

—Té! De bona gana hi clavaria un xut!...

"Sami el delantero, Sami el medio y Sami el portero"

DUBTES

Era qüestió de cercar en Sami, fos allà on fos, per tal de poder interviuar-lo amb totes les de la llei. L'adreça d'en Sami no la sabíem cap de nosaltres, però tots ens vèiem amb cor de trobar-lo.

Es tractava d'anar al cabaret. En Quicoff se sentia tot reviscolat creient que seria ell l'afortunat, i corria per la Redacció escombrant el mobiliari, marcant passos complicats de *shimmy* i gronxant les espatlles com si tingués frisança a l'esquena. Però l'amo, que sap els perills que corre un jove entre mig de donotes perdudes i dels vapores del *champán*, va decidir que fos jo el que hi anés, convençut de què un home amb set criatures no faria cap disbarat.

CAP A LA PERDICIÓ

La sinceritat és la qualitat més preuada d'un home. Es per a demostrar que jo la posseeixo, que vaig a dir el que segueix. Un servidor no ha estat mai en un cabaret. Mai! Per això els fets més cabdals de la meua vida, com la primera comunió, el meu casament, la setena criatura... i altres, quedaven esborrats per la magnitud de la meua primera entrada al cabaret i el cap em feia zub-zub i les orelles em xiulaven.

EL CABARET

Vaig entrar en una sala habitada per una mena de gent que menjava, bevia, cantava i ballava alhora. Per no fer el pagès,

em vaig entaular i vaig demanar un sidral.

—Un sidral????— va dir el cambrer, obrint uns ulls com unes taronges, no assabentat de què la meua religió no em permetia cap més beguda.

Però creient que es tractava d'un caprici de milionari, em va portar un *cocktail and sidral*.

La música anava tocant i una donota d'aquelles, que l'únic que ignoren és el reglament de futbol, es posà a cantar:

*Casimiro, mtramé;
tú eres toda mi ilusión;
el placer del balompié
me estremece de ilusión.*

*¡Soy de Sevilla!
¡Soy de Granada!
¡Soy del País
de la Patacada!*

FUTBOL ■ ■ Campo de Sarriá	Grandes partidos internacionales S. K. Cechie Karlin DE PRAGA CONTRA R. C. D. Español Día 23, a las 11 mañana - Día 25, a las 4 tarde Para entradas y localidades en el local social: CASPE, 12 - 1.º - BONOS TIKETS - 4 y 5
---	---

*Fijaté en el balanceo,
fijaté en el movimiento;
tú eres mi dulce tesoro,
tú eres mi amado tormento.
¡ Soy de Sevilla!
¡ Soy de Granada!
¡ Soy del País
de la Patacada!*

Després d'això tocaren un tuesteu i els meus ulls es fixaren en un ballador que seguia el compàs dribblant i fent el «salt de la magnèsia».

EN SAMI

Quan em vaig adonar de què era en Sami l'autor d'aquella dansa estrambòtica, tot jo em vaig engrescar, i, enfilant-me dalt d'una cadira, no poguí menys de cridar: «*Es mi hombre!*» La balladora es va desmaiàr pensant que l'hi volien pendre i jo vaig córrer a donar-me a conèixer per què ningú se n'estranyés. En Sami no estava de llomillo. L'empipava que li haguessin trencat les oracions.

DECLARACIONS TRANSCENDENTALS

—Amic Sami—vaig dir-li fent cara de bon noi,—es tracta d'acontentar els llegidors del XUT! De manera, que et prego que no tinguïs ni un «no».

—Enllesteix, que tinc pressa, i aquella rossa és molt inconsistent.

—En quin lloc t'agrada més jugar?

—Allí—em digué, signant-me una taula coberta d'un *tapete verde*.

—Em refereixo a l'equip. En quin lloc de l'equip prefereixes jugar?

—A mi, tots els llocs em van bé. Que s'ha d'eclipsar un Cros? Doncs jugo de davanter-centre. Que s'ha d'eclipsar en Carmelo? Doncs jugo d'interior. Ara l'any

vinent es tracta d'eclipsar en Zamora i jugaré de porter...

—¡ Cielos! ¿ Qué oigo?

—Lo que sientes. Si en La Riva no hagués badat, això no succeïria. Però no ens vam entendre i estic disposat a amargar-li l'existència.

—Però, per què no us vàreu entendre?

—Perquè jo li demanava que a «La Manigua Deportiva» hi posés cabaret i li va semblar que resultaria immoral.

—I de porter, ja tens alguna jugada original?

—Caram! Més de cent! La temporada que ve, estrenaré el «*plongeon del tobogán*», l'«*estirada fantasmagòrica*» i el «*sorteo de Navidad*».

—T'agraïria que m'expliquessis algun episodi divertit de la teva vida.

—Te n'explicaré un. Jo sóc anticlerical, però com que al

«Barça» tenim director espiritual, s'ha de fer l'hipòcrita. Un dia mossèn Lletuga em va demanar si el volia ajudar a dir missa. No vaig poder negar-m'hi i vaig acceptar. Però com que sóc molt distret, al sortir amb el missal em va semblar que l'orgue tocava una peça coneguda, i, sense pensar-m'hi, prenent la sotana de mossèn Lletuga per unes faldilles, el vaig agafar i tots dos ens posàrem a ballar com uns desesperats. Això em valgué una repulsa i jugar quinze dies de mig ala.

—Així, ara...?

—Així, ara, me'n vaig, perquè ja li he dit que tinc feina. Que s'hi conservi i un altre dia continuarem.

...Psh! Pensava treure'n més, però com que no ha sigut culpa meva, és qüestió d'acontentar-se amb això.

Dova

EL "GRAN" BARRATXINA

Nació tan microscòpic,
que su madre, al darle a luz,
al verlo tan estrambótico
sufrió un gran patatús.

Cuando tenía un año
pesaba un quilo cinc cents
i era pastat su tamaño
al de un escuradents.

Ya tenía el noi diez años,
que, cuando armaba tabola,
se escondía dentro una olla
sin versele ni las manos.

Dedicóse al balompié;
jugó pronto algun partit;
su éxito grande fué,
tan grande como él petit.

Vistiendo el rojo jersey
el pequeño Barratxina

es del ataque el rey
i tot Sant Martí lo admira.

Dribbla y passa con esmero
y gamba que es un primor,
y sin hacer nada el pavero
logra el goal del honor.

Al lado de Pallejà,
Costa, Maldo y Mariné,
retratado con el team
casi casi no se ve.

Pero jugando partidos
con los hombrones citados,
los deja, inadvertidos,
completamente eclipsados.

Y a pesar de su «altura»,
es feliz y arma tabola;
cuántos, con más estatura,
no le llegan ni a la sola.

KÖLIK

Jocs Florals del «XUT!»

TREBALLS REBUTS

TEMA LLIURE

Dedicado al Real Clup Deportivo Español

Una mañana que hacia sol,
nacio el Clup deportivo Español
Y una noche beviendo sidral.
le pusieron el nombre de Real.

Y con grandes pretenciones,
los chicos del Español.
para ser campeones
aguardan que se ponga el sol.

A Zamora conquistaron,
con Meana naufragaron
con Felin quieren contar
y a Zabala conquistar.

Y para terminar
nada mas hay que decir
que al Valencia quieren imitar
pero con las ganas se tendran que
[quedar.

UNA NIÑA DE SANS

L'AMOR AL CLUB

Lema: «Cada cosa és del color...»

Amb mots clars i sincers, plens de fermesa
i empesos per l'amor que porto al club,
vull que voli per l'aire i que's conegui
el que dicta el meu, cor fent la zub, zub.

Els colors del meu club, sols jo'ls venero,
i a casa els tinc pintats per les parets,
els duc a la corbata, an els elàstics
i a la trinxa i al cul, dels calçotets.

Quan parlen del meu club jo ja m'hi fíco,
encara que's ventilin grans qüestions;
un dia... [pobre màrtir!, d'un trancasso,
vaig agafar, de cop, palpitations.

Un contrari, per mi, es un idiota;
un jugador, es un ídol, es un déu,
d'ell, un botó, una mitja, una sabata,
ho considero jo, el mes gran trofeu.

Els retrats de familia que tenia,
vaig treure'ls, per posar-hi un jugador.
m'estimo mes an ells, que no als meus
als pares i a la meua vella amor. [avis,

La dona cada dia m'estomaca,
dihent que a casa tot marxa al revés
i mirant-me-la amb pena, dic: Pobreta!
Que'n sabs tu del amor al club? Res, res.

Jo no pinto ni puc dir cap paraula
i al camp, vaig sempre a entrada general
prò pago i aïmo al club i això ja basta,
encara que no tingui mai cap ral.

Quiscuns amics m'han dit que son manies,
que'l que fa amor al club, es sols el Num.
[1]
quels que no'n treuen res d'un cantó o al-
s'els esvaeix l'amor, com dèbil fum. [tre,

Mes, jo no ho crec i per l'amor que sento,
agnanto de la dona l'estofat,
tramvia, desengany, cops i disgustos
i fins mes d'una volta, algun aiguat.

Ai, que se'm para el cor, ja no m'inspira...
L'amor al club, si'ls tinc de ser ben franc,
es, pel pobre infel·lic, papers ridicols,
pel qu'es mes aixirit, papers de banc.

UN CATALÀ DE CASTELLAR

(1) Diners.

L'AMOR AL CLUB

Lema: «T'esperem».

Era un d'aquells jugadors,
que jogaba quant volia;
era un d'aquells jugadors
que comptaba amb simpaties.

Sommiaba éssert Campió
i en va éssert perquè'n sabia;
sommiaba éssert Campió
i a Girona ho conseguia.

El varen descalificar
pre tres cents seixanta dies;
el varen descalificar
per la por que li tenien.

I ara, aquell bon jugador
ja no pot jugar amb molts dies;
i ara aquell bon jugador
per al Club que'll se moria.

I quant ell torni a jugar
ho farà amb mes energia
i, quant ell torni a jugar
comptará amb mes simpaties.

EX-CAMPÍO

TEMA LLIURE

Lema: «El futbolero incondicional
de «La Catedral»

De los sinsabores y alegrías
que la vida le depara
espera confiado
el buen aficionado
el fandangu del diumenge.

Amanece el fausto día,
bordeado de sol radiante,
nuestro hombre se dirige
en pos de un deseo anhelante,
que son las antradas de la tarde.

Después de la imprescindible
y nutritiva discusión d'enragé
sobre el tema obligado
ufano a su casa se dirige
a omplir la pancha de llenguado.

Cuando das las dos y media
en los tiempos que corremos
más rápido y contundente
que de Monte una entrada
a goçar va hora i mitja de la vida.

Ha pasado irónico por la fatídica cola,
más, ya dichoso se encuentra
instalado más o menos cómodo
esperant que's pressentin els bons.

Empieza la contienda,
Planas derrocha ciencia
Samitier juega maravillas
Alcántara pasea toda la línea
i alló marcha com amb oli de resina.

Más haciendo honor al adagio
nunca segundas partes fueron buenas,
llegan éstas regañonas
y ya tenemos al buen hombre
suan pel nas i per l'esquena.

Los colores favoritos
llevan las de perder,
y terminado el partido
el hombre ha sudado tanto
que fa llástima veurel tan místico i fred.

Con el aire compungido
y la mente desordenada
va en dirección a su nido
a sentar su opinión
de la... topada de la tarde.

Efectua balance de sus transtornos
morales, materiales y... físicos?,
y con singular complacencia
o igual optimismo espera nueva fiesta
com aquell que no ha estat rés.

Good Bat

TEMA LLIURE

NO EL VULL

Lema: «Quedeu-vos-el»

SONET

Em sembla, Tots, del Xut! Que's molt be-
el premi que doneu al tema lliure. [rato
Total un trist havá joh! I per fer riure
sols manea que't publiquin el retrato.
Miren grimegials, jo no m'hi mato
per fer foc, cendra i fum; se mes de vi-
Si acás volen saben si se be escriuier [ret.
paguen-ho un xic millor i perdre un rato.
Oferiu de bell nou quiscuna cosa
que me'n donguin d'empenyo alguna país
i veuren sidralistes si hi tinc gràcia
dedicant-vos una «Oda» ben formosa.
Mes ara res hi ha fer, ja us done el puro,
car no'm treuria a mi de cap apuro.

K. BA. 1

ELS SOPRIMENTS DE L'AMATEUR.

Lema: «Morin els professionals»

Cuentan de un amateur que un día
tantes trifulgues passaba
que per tots els clubs buscava
qui més peles li daria.
[Habra entre si decia
qui mes pateixi que jo?
Y cuando el rostro volvió
tuvo la respuesta hallando
que un profesional iba aceptando
los sueldos que el desdeñó.

Jo que te xut

La vida pràctica

El futbol té molts enemics, gairebé tants com en Rosell. Són enemics del futbol tots els vells de seixanta per amunt, els intel·lectuals de l'Ateneu, els tauròfils castissos i els empresaris de teatre. Tots diuen que el futbol és un joc brutu, que és poca-solta i que els toros tenen més nota de color...

No tenen raó. Els guia la passió. Els enlluerna el desig de veure fer l'ànec al deport que avui engresca a la jovenalla. Tenen gana i somnien pa.

El futbol no és un joc brutu, sinó que és intel·lectual. Tots els jugadors d'escacs, tots els alumnes de l'Escola d'Enginyers, tots els dependents de caixes de préstecs, són aficionats al noble esport d'en Zamora. El cap hi juga tant com el peu. S'hi gasta suc de cervell i s'hi aprèn de viure.

Potser això ho troben un xic exagerat. M'explicaré. El futbol és una escola de vida pràctica, i, si molt m'empenyen, potser els diré que fins una Universitat. El futbol, avui, no és passatemps, sinó ensenyança. No és exercici, sinó lliçó. Ultra algun tanto escaducer, se'n treu també experiència. Abans, era diversió; avui és carrera, i no de les menys profitoses. Vindrà un temps en què s'estudiarà a les Facultats i fins hi haurà catedràtics. Els Cabezas de temps a venir formaran el claustre.

El futboler aprèn egoisme, que és la clau de la vida. Sense egoisme, l'home és primo tota sa vida. El futboler mira per ell i després torna a mirar-hi. Aprèn a cercar el que més li convé. El saber triar és més difícil en

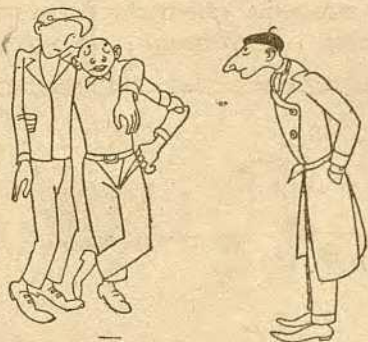
aquest món, que fer que l'«Espanol» presenti sempre el mateix equip. El futboler es decanta sempre cap allà on el sol escalfa més. Sap conèixer els avantatges. Sent el dring d'una hora lluny.

Aprèn, també, de fer negocis. Un traspàs ben cotitzat pot produir per una caseta, o un «Ford», o una taula d'aigua amb sucre. Una afluirada oportuna val mil pàfies.

Aprèn, a l'ensem, a fer-se valer. Guanya en concepte. Es pavero, però s'ho fa pagar. Augmenta la pròpia estimació.

¿Reuneix cap d'aquests avantatges, per a la joventut, l'afició als toros, al ball de tarda o al dòmino? Romanços! Per això els pobles que remenen les cires futbolístiques són pràctics i repràctics.

Els temps canvien com en Mallorquí de jersei. Abans, en sa època romàntica, el futboler era un infeliçot que suava com un camàlic i se'n feia dues peles al mes. Ara, és un home pràctic. Demà, qui sap si seran futbolers els destinats a regir la cosa pública! Ningú com ells per a sa-

—Caram, noi! Que no et trobes bé?
—Es que he vist en Peidró jugant colossalment i m'ha rodat el cap.

ber treure «pasta» d'on n'hi ha, cosa que és l'ideal del que governa.

XAVET

BOXA

L'Alís va passar las morás per a guanyar en Sirvain.

Ricardet, què et passa? T'haurérem de tornar a enviar a Gavà!

De totes maneres, l'altre campió, en Ruiz, també va suar la cansalada per a sortir vencedor d'en Denain, a Madrid.

Ja tenia raó aquella vella!

Els combats amateurs del «Còmic» es veuen molt concorreguts. Val la pena d'anar-hi. S'hi veuen coses imprevistes, i el que és imprevist, sempre és interessant.

El diumenge passat, en Muñoz i en Gili es varen apallissar tan a lo vivo, que els jutges, per a proclamar guanyador, es veieren precisats a comptar els blaus i els xiribecs que portaven els dos boxejadors, i com que en Muñoz lluia una nafra més que l'altre, donaren el combat a en Gili.

En Sánchez, del «Badalona», i en Batiller, del «Boxing», es feren mereixedors de la nostra desinteressada consideració, per tot el que pugui servir-los-hi, menys per a pagar factures.

En Germain, el boxejador que tenia de lluitar el dimarts amb en Martínez, ha agafat por i diu que fins el divendres no estarà en condicions de plantar cara a la segona meravella d'en Paulí.

Som els amos, ja els ho diré. Aviat serem challengers tots els del XUT! i aleshores riurem. Ja ho crec que riurem!

EL FRARE DEL BARÒMETRE

Selecció nacional Selecció catalana

La Federació Nacional s'ha acreditat de pavera, poca-solta i mala seleccionadora. La selecció de jugadors catalans era més cosmopolita que una tria de constructors de la Torre de Babel. L'Oscar, el segon Zamora (?), i en Polo devien ésser nomenats catalans per R. O., car, del contrari, no entenem com podien figurar en una selecció catalana. Menys mal que varen fracassar sorollosament; de no ésser així, encara hauria constatat que ells ens havien salvat d'una major derrota, si és que hi podia haver una derrota major.

Estem ben convençuts de què les Federacions són una mena de societats recreatives, que només serveixen per a fer viatges de recreio i passejades higièniques als seus components. Nosaltres, en sentir-ne parlar, se'ns posen els cabells de punta i ens donem a tots els dimonis.

Salve, oh Carulla! Tu vas ésser l'únic que acreditares els ca-

talans. Els altres, com si la Federació els hagués recomanat prudència, jugaven estemordits, amb por de pendre mal, convençuts de què tenien de perdre.

Visca el futbol lliure! ¡*Abajo el régimen federativo!* Visca la república futbolística! Prou seleccions, que no ens convencen, i que no demostren altra cosa que el poc encert dels seleccionadors.

MARGOT,

la joven trans-siberiana

R. S. Ovetense C. D. Europa

Nosaltres, des del diumenge al matí, que ja no som els mateixos; després de l'equip del País del Sidral, cap. Per això, al veure el partit de la tarda, restàrem insensibles; ja no ens fa fred ni calor veure encara que sigui el «Birmingham» o l'«Sparta»...; per nosaltres només hi ha un joc i una tècnica, i aquesta és la del «F. C. Xut».

De totes maneres, no ens queda més remei que parlar dels *ovetenses* i «europeus»; no volem

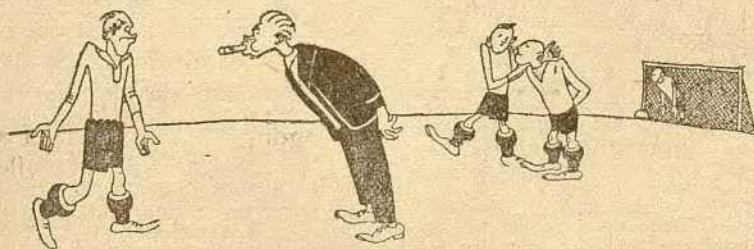
que dubtin ni per un moment que volem deixar de publicar ressenyes d'equips que no siguin sidralistes; això, mai; *naltros ens devem a valtros*, i tot lo altre són trons; i, per si això fos poc, el sagrat deure (que no és el mateix que el deure sagrat) ens hi obliga.

L'equip *ovetense* és d'Oviedo, el contrari de molts altres equips que vénen aquí amb el *cuento* de què són anglesos o alemanys, i no passen de Sans; i diem que són d'Oviedo, perquè se'ls hi coneix de seguida; a nosaltres ningú ens n'ha d'ensenyar d'això; quan vegin un equip que els jugadors, a més de dir-se *Ramonzuelo*, *Enriquín*, etc., juguen de bona fe i tots fan «plongeo», menys el porter, són asturians segurs.

L'Oscar no és el mateix que ens deien els diaris *conscientistes*; l'Oscar és un porter que no deixaria de fer peça als socis del «Fortpienc», però que a l'equip nacional no *pega* ni amb pega. La *debàcle* del dijous s'hauria repetit diumenge si no arriba a ésser pel pal.

En Barril i l'Amable, junt amb els defenses, són els que sobresurten més de l'equip, encara que, poc més o menys, *todos sus componentes son de un mismo valor*, deixant a part el seu fenomen Oscar, que per nosaltres és l'únic que no té valor ni per fer «plongeo», cosa que els altres fan sense necessitat: sempre n'hi ha un o altre a terra.

Els nostres, tots ho varen fer

—En Pallofa m'ha fet un trenc, però veig que vostè s'ho ha pres xiulant.
—Home! Xiulo per veure si li marxa el trenc...

como los buenos, a part d'en Cros, que guarda el joc per a quan hagi passat l'Olimpiada; no fos cosa que el fessin anar a París. En Maurici, que va fer el salt del «Badalona» i va debutar en aquest partit, va tenir un bon debut.

L'score va ésser de dos a zero a favor dels de Gràcia, que no en varen fer més, gràcies al pal.

BRESQUES

Barcelona C. N. Alicante

El campió de Llevant va acabar catastròficament a mans del «Barça» (això de mans, és metàfora; estaria més ben dit «a peus»). El germà d'en Sagi, que els socis del club degà el consideraven com de la família, junt amb en Ramon (no el que empaïtava les criades amb camisa curta, no), foren els únics dels *levantiscos* que es comportaren com a bons.

L'Albadejo es va entestar en què tenia de fer un gol, fos com fos, i corria pel camp amb la pilota i no la passava a cap més

jugador ni que la hi demanessin per l'amor de Déu.

En Pasqual es va tornar a revelar. Es una llàstima que el «Barça» no aprofiti aquestes revelacions del seu porter, per a redactar els seus cartells com segueix:

«Barcelona» - «C. N. Alicante». «Con la acostumbrada revelación de Pascual, que hace una verdadera creación de la «panxada» superior a la «zamorana»».

En Carulla s'està fent un jugador de *postín*. Potser el dia que en Sami voldrà tornar a jugar al seu lloc, no hi serà a temps.

Els periodistes *deportivos*, llevat dels del País del Sidral, van acordar qualificar d'«estimable» l'equip del «C. N. Alicante»; per nosaltres, que no estiguin; és més: el creiem estimable i apallissable.

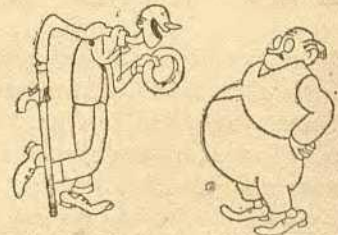
En Torrents va arbitrar i ho va fer a gust de tothom.

La Redacció del XUT!, en pes, està fent *rogativas* pel partit d'avui, per tal que no sigui una catàstrofe.

X.

Español-Selecció

Si alguna vegada ens diguessin que els de Reus no són de Valls, ens ho creuríem; però al que ens digués que un dia els *componentes* que per *solaz y recreo* dels socis formen el primer equip (primer del «Real» i primer dels equips *antihomogéneos*) ho farien, tots a la una, bé, li diríem que un be!

DESPRES DE LA CATASTROFE
—I per què en deien «Selecció Catalana»?
—Home! Perquè hi jugaven en Polo i l'Oscar.

Que a can La Riva en Mallorca jugui bé i a en Zamora li facin cinc gols, no pot estranyar a ningú; és com un encenedor, que el dia que no falla per una cosa, no s'encén per una altra.

Fins ara, el que acostumava a fallar de l'«Espanol» era la davantera; el diumenge va ésser el millor de l'equip; i així, progressivament, fins els defenses, que no hi havia per on agafar-los, es veu que es varen proposar desacreditar en Zamora, i en bona refè que ho van aconseguir. Entre en Canals, en Montesinos i la davantera de la selecció, només li'n varen fer cinc; cinc gols, per un porter que no sigui en Zamora, és un mal *score*; però per en Zamora és una catàstrofe. Si no fos perquè no creiem en segons què, estaríem per arribar a suposar que l'«Amílcar» li porta mala estrugància.

Els de la selecció, amb tot i ésser una selecció, varen demostrar tenir més cohesió que els

La Junta del «Barça», després d'haver vist en Polo. Ha quedat demostrat que el Polo és molt fred.

reales. Des d'en Bordoi fins en Peidró, tots ho varen fer com uns «asos» que eren; en Polo i l'Aguirrezabala varen ésser els únics que es varen posar a l'al·lègia de la majoria dels contrincants.

En Loredó, que era el beneficiat i l'homenatjat, va llençar el

quicoff amb aquell salero, i si no fos pels motius per què se li va fer l'homenatge, fins el felicitaríem per l'èxit d'aquest partit, ja que ha sigut un dels millors jugats aquí per cap selecció, i, sens dubte, el millor de tots els celebrats diumenge.

Q. P.

C.», del País del Sidral.—*Som Dok Tores.*» (Siguen las firmas.)

De les seixanta i tantes copes que en Janer té guanyades no fent el cau ni la manilla, sinó rutllant per terra amb un estre de dues rodes, en tenia una sense haver tingut la verola; volem dir, sense ésser gravada. Un dia sa mare li digué que sobraven copes al *licorero* i llavors ell donà aquesta a Sans i fou la que es disputà el dia 9 i la que portà tanta cua.

En Pinyol, que amb el cognom de Sinyol havia guanyat altres copes, va batre el *record*. Demostrà que, essent agricultor de Sant Vicens dels Horts, sap batre a tot temps de l'any.

Nosaltres no som agrícoles, encara que sí botànics, i, parlant seriosament, demostrarem a en Pinyol i a tots els que sia necessari, que no varen batre el *record*. Des d'on hi havia la *pancarta* hi ha solament vint-i-set quilòmetres, i no trenta tres com deien els de Sans. Ho demostrarem quan ho desitgin.

També demostrarem que a l'arribada no hi havia jurat. Solament hi havia en Torres (que no era del jurat) i prengué el temps com pogué, i, encara que porta ulleres, n'hi passaren més de la meitat sense que ell els veiés.

Encara hi ha més coses que avui no contem.

Ciclers, ulls viu, que en sabem un niu!

El XUT! lo sabe todo y lo ve todo.

PARET MET

CICLISME

Quan nosaltres, al ressenyar la darrera cursa de quatre hores de Sans, diguérem que ja veuríem si fóra mandanga pura l'anunciar en Janer, en Bover i en Llorenç per al dia 16, no ho dèiem per a fer la guitza a cap mal intencionat. Ho fèiem plens de bona fe, amb poca esperança i gota de caritat.

Nosaltres, invisibles, poc xafarders i sense fer esforços de cap mena, ja sabíem que no podia ésser. De les causes, n'explicà quelcom *La Cornada* del dia 6, sense parlar prou clar. Sabem tot lo misteriós que passà entre en Janer, en Torres, en Regnier i molts altres.

Com sia que som més callats que la nostra portera (modèstia a part), fem cas omís de conveniències fracassades i direm solament que el diumenge, en lloc de sis hores, foren quatre; i en lloc d'anar d'equip de primera, fou de segona i tercera. A nosaltres, encara que no som reusencs, ja no ens ve d'un tanto.

El «cubell» estava ple; i a la mitja hora d'haver començat la cursa, em devingué un desmai, produït per un fort mal de ventre.

M'agafaren, em posaren en un carretó de cocos i em dugueren al darrera de les «Arenas», a la clínica *tocineril*. Tres homes vestits de menescal em gra-

pejaren i em feren una operació.

Jo romania amb un atac intacte, i obrint l'ull dret vaig sentir que deien, al mateix temps que també m'obrien la panxa:

—Porteu nervi d'en Canto, fetge de la «Unión», calma del «S. C. Català», sang d'orxata de la «U. E. de Sans», paveria del «A. C. de Montjuïc», pasta de l'«A. C. C. Ciclistes»...

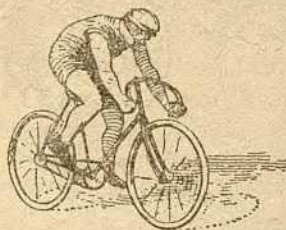
Quan tot fou preparat, amb menescal misteri, dugueren a cap l'operació. Jo veia que m'anava morint.

Em tragueren les tripes al sol, i de dins del budell culà en tragueren un fenomen rodó. Tornaren les tripes a son lloc, netejades amb «Kif-Kif», em sulsi- ren la panxa amb fil «perlé» i la «mucadera» digué:

—Noi, ja estàs llest.

Em facturaren vers el meu barri (cân Taps) i a la butxaca m'hi posaren el *parte* facultatiu, que diu així:

«Los veterinarios abajo firmados certifican haber extraído del intestino recto de este pequeño gorrino un fenómeno grande. Trátase de un balón lleno de sidral y otros gases frescales, tragado esta mañana en el campo Europa nueva. Obedece al desarrollo físico de su boca forma traga-bolas. Recetámosle cinco días de dieta en la clínica de bebés y la separación del «Xut F.

Tratado psicológico de fútbol

(Al alcance de todas las fortunas)

Seguido de 12 apéndices y un cuadro sin óptico

por

BUENDIA Y GASOL

(Continuación)

CAPITULO DECIMO

NUMERO DE JUGADORES

Tanto aquí como en el Masnou, el número de jugadores que pueden hacer el caca en un *match*, partido o encuentro — que de las cuatro maneras puede decirse, — no puede pasar de once. Si pasa, es que hay trampa, y no vale.

Si a un jugador le endiñan una morma que le doble, debe plegar, porque un jugador doblado vale por dos y entonces serían doce, y esto no vale.

Si uno se duerme como un tronco, ídem, ídem.

Si un jugador se hace malbién, puede salir otro en su lugar, pero para ello se necesita:

1.º Que el *match* sea de barrila. Si es de campeonato, no hay de cocidos;

2.º Que los otros baden y no se den cuenta;

3.º Que el sustituto sea besón con el nafrado y se parezcan como dos gotas de aguarrás.

Si el referé o uno del público previene a un jugador, por cualquier mandanga, el prevenido debe guillar, pues hombre prevenido vale por dos.

Lo menos que pueden jugar por un bando son siete. Plantarse a siete es muy prudente, pues es de aquello más buen número. Ahora, que, con siete y todo, casi bien siempre se recibe panadera.

Los jugadores se dividen de la siguiente manera:

Un portero, que casi bien

siempre es el más manefla. Por esto siempre en la puerta se pone un letrero que dice: «Nadie pase sin garlar con el portero.»

Dos defensas. Es el puesto que adquiere más celebridad. Entre las defensas célebres, recordamos la del «Athletic», de Bilbao, la del «Español» y la de Verdún.

Tres medios. Son la base del equipo, pues sin medios un club es al pote. Los equipos femeninos tienen medias, pero no les resultan, porque cuando llueve no pueden jugar, pues unas medias caladas son transparentes y esto no está ni así de bien. Luego, que cuando van de oros resultan medias caídas, y esto hace toros.

Cinco delanteros. Buenos delanteros, aunque parezca bola, hay que buscarlos en los equipos femeninos. Los delanteros son cinco, porque si no fuesen cinco no llegarían a cinco, y como tienen que ser cinco, no estarían todos.

Dos porteros no pueden jugar, porque se barajarían por las propinas.

La misión del portero es recibir pelotas, plantofadas y felicitaciones. De amagado, también recibe pafias. Puede parar las

pelotas con gracia, con el pie, con elegancia, con el otro pie, con la clocsa y con las manos. Las paradas clásicas son la «zamorana», la del golpe de puño, la del ombligo, el salto del pez (o *plongeon*) y la parada que hacen las tropas cuando es el santo del rey. Las paradas de fila no valen gran cosa.

Los defensores tienen que detener al delantero si le place por fuerza. Pueden hacerle la traveta, pero es de aquello más expuesto, pues si te filan te esguerran el marro. Los defensas no pueden tener mucho cabello, pues deben tener buenas entradas. Un buen empresario serviría para esto, pues los empresarios con potra tienen buenas entradas.

Los medios son una mena de empipamiento para el delantero. Tienen por misión marcar al delantero, al medio y hasta pueden marcar posturas. Marcar ropa blanca no se les exige.

Los delanteros deben meter el balón, pero les está prohibido meter la pata. Tienen que buscar la combina para meterse donde no les llaman y hacer el ojo vivo para que no les metan en *orsay*.

(Continuará)

ALS POETES:

El plaç d'admissió de poesies per als Jocs Florals, va quedar tancat el dia 28 de febrer passat. Ho advertim, per a que no ens n'enviïn més; del contrari, l'any de la picor encara publicariem poesies i el repartiment de premis es faria al dia del Judici.

Parlant amb Sir Paparrucha

Sir Paparrucha segurament que és un subjecte completament desconegut per vostès i que ni n'han sentit parlar mai. En Paparrucha fa una vida retirada, amb tot i que podria tenir més popularitat que l'«Amílcar» d'en Zamora; però a ell li agrada viure apartat del *mundanal ruido* i dedica la seva existència a dues coses: al seu equip i a fer versos. El millor que per mi ha fet és l'equip; per ell, tant val l'equip com els versos, ja que són besons; sí, senyors: un equip i uns versos poden ésser bessons; ell va pensar fer l'equip en vers; en el primer vers que va fer (vers segons ell) comença així:

*Un gato bebió sidral
y un mico hizo l'animal
a la vez que se jugaba en el País
[del Sidral.*

I d'aquí va sortir el «F. C. Xut». En Paparrucha els entrena, els dona consells i fins els donaria xocolata amb melindros si al País del Sidral hi hagués xocolata.

El vaig trobar al quarto-vestuari dels jugadors, després del partit dels «sidralistes» amb l'«Sparta».

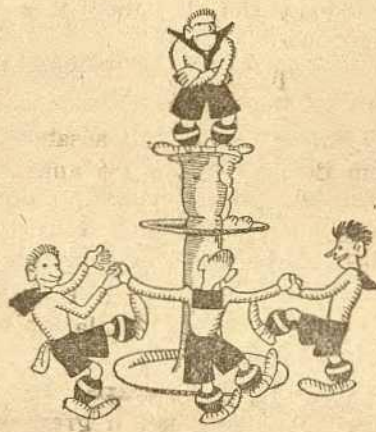
—Quicoff!!

—Paparrucha!!

—*Molto bene!*

—Vatua l'ou! Tu aquí?

—Tu diràs si no és aquí el meu lloc! Sis mesos feia que no sortia de casa, però avui no m'ha quedat més remei.

EN CROS

A pesar de tot, no hi ha més remei que deixar-lo al candelero

—I com els entrenes sense sortir de casa?

En Paparrucha em mira metafísticament, ensuma pols de pastanaga, fa un estornut i em planta.

—Paparrucha, tu m'enceres. No pot ésser que un equip que és l'únic que pot comparar la seva cohesió amb la de l'«Espanol», l'entrenis sense sortir de casa!

—Sí, senyor, que pot ésser.

—Com?

—Doncs, essent.

—De manera que, essent, eh? Doncs, mira: a mi, dribblings, no.

—Però si jo no en faig, de dribblings...

—Però te'm passeges, que és el mateix.

—Què vols que et digui! La manera d'entrenar l'equip sense sortir de casa restarà inèdita com els meus versos, fins després de la meua mort. N'estic tip de veure genis incompresos, i a mi no em passarà igual, t'ho asseguro.

—Bé, doncs; i què me'n dius de l'actuació del teu equip?

—Que no són uns mones... que no han fet el que jo, després de tants estudis i temps perdut, els havia ensenyat. De què els ha servit el meu règim, a base de deixar-los fer el que volguessin, si després no han sabut fer la mona? Però, descuida: això s'acabarà; un altre dia els faré jugar borratxos de sidral i si aleshores no ho fan com ho han de fer uns «sidralistes» decents, els desqualifico a tots per in eternum i no els tornaré a entrenar fins que no els trobi a tots reunits al purgatori i cantant la «Madelon»!

En Paparrucha no sembla el mateix. El sidral que ha begut mentre anàvem parlant, li ha pujat al cap, i no em queda més remei que deixar-ho per un altre dia.

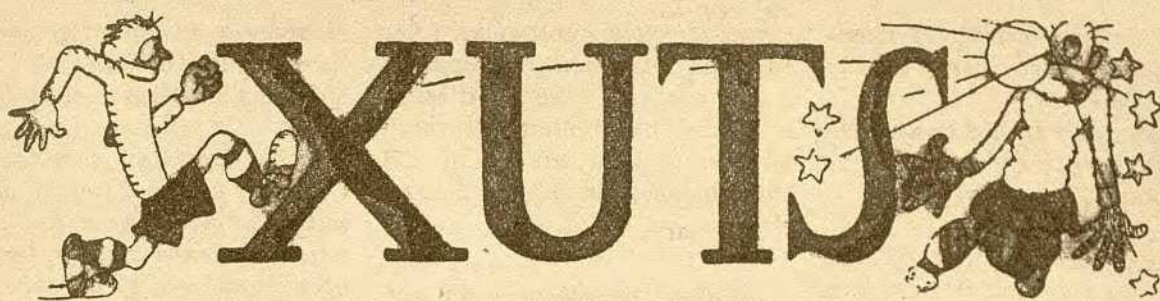
ESTIMATS GERMANS SIDRALISTES:

La setmana vinent, si us interessa saber tots els incidents maquiavèlics que succeiran en el transcurs del partit de quart de final que jugarà el «Barça» a Saragossa, compreu el

XUT!

...Sí, compreu-lo i no us en penedireu. Sidralisme pur! Mandanga a l'engròs!

QUICOFF-PLIGEON

En Bordoi ha rebut una carta amb un escut molt conegut, la qual no és una declaració d'amor precisament, però és molt temptadora.

A veure si aquest xicot, empiatat d'estar-se sense feina, farà un disbarat...

En Cros torna a estar aclaparat. No se'l veu en tot el partit. Voleu fer el favor de no seleccionar-lo més?

Es la única manera per a que jugui bé!

En Sami està engrescat de jugar fora de la vigilància imponent de l'Alcàntara i la serietat petrificada d'en Martí, i treu faves d'olla cada vegada que juga amb uns interiors diferents.

Creu-nos, Sami: el teu lloc és amb un equip del País del Sidral!

✕ L'Alís va voler menar un automòbil, va pujar a la vorera de la Rambla i va tombar quatre persones, acabant dintre d'un aparador.

Vaja un «as» del volante!

✕ L'altre «as» del volante, en Zamora, a l'entrar al camp de l'«Español», per no atropellar una criatura, va esclafar l'«Amílcar» contra un arbre.

L'emoció que va sofrir fou tan intensa, que després li entraren cinc gols.

Una desgràcia mai ve sola!

—Bufa! Què em diu, ara! En

Peidré a l'«Europa»? Llamps i trons!

Això ho vàrem exclamar nosaltres a l'assabentar-nos d'aquesta nova.

Jugarà al lloc d'en Julià? Ja ens el veiem fent oposicions a una desqualificació.

Quan nosaltres ens assabentàrem de què en Peidró anava a l'«Europa», correguérem a empendre a un dels de la Junta de l'«Europa» i li diguérem així:

—Es molt dolent en Peidró! El «Barça» fa una mala adquisició!

—No ho digui, això! Justament trobo que és un gran danvanter!

—Ja està—vàrem dir-nos nosaltres. —Despistant, despistant, hem sapigut el que volíem.

En Vallmitjana, que fins ara només escrivia comèdies de gitanos, ha trobat certa afinitat entre aquests i els futbolistes i ha estrenat «La dèria nova».

De la realitat que respira la producció aquesta del sogre d'en Sagi, en queda fet l'elogi dient sols que hi surt un secretari d'un club que es ven per 10 pessetes.

L'acabóse!

A Hongria s'apuren per ben poca cosa. Vegi's ço que llegim en un diari del Nord, el nom del qual ens callem per a no fer enfadar en Corbinos:

«Según noticias de Budapest se suscitan graves incidentes entre los jugadores del M. T. K.

(Magyar Torna Klub). Se dice que las tres estrellas del equipo campeón, Orth, Molnar y Braun, reciben de un conocido banquero de Budapest, 50 dólares (387 pesetas) mensuales cada uno y que este banquero no es el único punto fuerte del Club magyar.

«Los otros jugadores ven con malos ojos este trato de favor y en el curso de una reunión organizada por ellos, han decidido enviar a la directiva del club un ultimátum, en el que piden una mensualidad de 30 dólares (232 pesetas); en caso de negativa se darían de baja en el club.»

Aquí, aquests conflictes no es produeixen. Amb augmentar uns ralets l'entrada, tot s'arranja. El públic..., encantat.

Els podem assegurar que si en Bru arbitra tot el partit del diumenge al camp de l'«Español», els *reales* no fan quatre gols.

Però la tècnica d'en Lemmel es va imposar a la segona part i en Zabala va marcar dos gols, que estem segurs que en Bru no hauria donat.

En Canals, el doctor Canals, que té d'anar a Tarragona, potser que no passi de Gràcia.

Que és bola? Bé; el nostre lema, en aquestes qüestions, és: *al tiempo*; i si ens equivoquem, paguem el gasto.

El partit que va jugar en Bordoi amb la selecció, ha fet dir a tots els redactors de la premsa

consciente que han fet la ressenya, que va jugar como en sus mejores tiempos.

I és que ells no saben que els mejores tiempos d'en Bordoi encara, potser, han de venir.

En Rouse ha dit, a Bilbao, que *«todos los jugadores estaban satisfechos de su inclusión en el equipo nacional. Todos, menos Zamora»*.

Home, Ricardito! Que hi volies en Monte?

Què va passar, dies passats, entre en Zamora i un afamado cronista.

Què es va dir, en el calor de la baralla, de cert diari d'esports?

Ens agradaria saber-ho. No per res, no...

Els del Nord diuen que l'Oscar no va estar malament i que els que tingueren la culpa del feio foren en Massagué i en Montesinos.

Bé, sí; però, i si partíssim la diferència?

Ja veieu que ens posem a la raó...

En Fèlix Pérez, del «Madrid», ve a Barcelona, a fer companyia a en Zabala.

Però, abans, donarà la volta per Sevilla.

Per a despistar.

En Bertran, del «Sabadell», sembla que també és molt ben vist per la Junta «europea».

Nosaltres els prometem buscar un altre truco que no sigui el d'en Peidró, per a saber la veritat.

A l'«Europa» tenen un infantil que va jugar diumenge, abans del partit amb els ovetenses, i que l'acompanyant d'ells vol portar a jugar a Oviedo.

Si fos un infantil com tots, de ganàpies, no en parlàrem; el

cas és que tots són menuts i per entrenador tenen un «sereno».

Per això no és gens d'estranyar amb la serenitat que varen fer tres gols a un equip del «Martinenc», que, el que menys, els doblava l'edat.

L'Estaca, de València, diu que no ens queixem de què els jugadors d'aquí vagin a jugar allí dalt, ja que els clubs d'aquí també, per lo vist, han proveït, o almenys han intentat proveir, a la terra dels cacauets.

Així, per exemple, facin-se el càrrec de què en Molina es queda a jugar a l'«Español»; però els de L'Estaca no compten que d'aquí ja en tenen tres, i nosaltres no sabem encara si en tenim un.

Ara els de València diuen que no volen l'Oscar ni regalat.

I després diran que el camp de Les Corts no dona cartell! O el treu...

L'Alcàntara no es retira, encara. Jugarà tot l'any que ve.

Ens ho ha dit un sidralista que el coneix a fons.

Què s'hi juguen?

Els de l'«Español», envejosos de què els del «Barça» tinguin un Sagi-Barba, n'han camelat un altre.

I no tindria res d'estrany que el Sagi-Barba, d'Alacant, es fes súbdit d'en La Riva.

Apa, Enriquet: un cop de cap.

En Platko ja és espanyol.

L'any que ve ja podrà ésser digno rival d'en Zamora.

I en Pasqual, a fer... de reserva.

Un tal «Penalty» diu, des d'un diari bilbaí, parlant del match de Milà:

«No ha sido posible precisar

el número de tonterías que hizo Zamora en Milán.»

En Cabezas les té anotades totes.)

«Las lágrimas vertidas por Corbinos al ver el fracaso de Samitier se calculan en tres millones, que vienen a hacer, también aproximadamente, un charco de un metro cúbico.»

Home, Corbinos! Mullader, no!

«A consecuencia del «baño» que Aguirrezabala dió a sus compañeros de línea, éstos se vieron precisados a guardar cama durante varios días, aquejados de fuertes ataques de reuma.»

Té gràcia el noi, veritat?

«El partido sirvió para estrechar aún más los lazos de cordial afecto que unen a los deportistas de ambas naciones.»

«Los jugadores españoles tuvieron que salir del campo custodiados por la fuerza pública, para evitar que fueran agredidos.»

I els lazos, què?

Ara en Martí vol jugar de davanter-centre.

No et facis il·lusions, que el lloc ja està compromès.

Però fins passat l'estiu no vindrà el propietari.

Ens juguem un sidral que vostès pensen igual que nosaltres, la cara que deuria posar l'Oscar quan es va enterar dels gols que varen fer a en Zamora.

I el que deuria pensar el xi-xot deu ésser això: «Si els fan a un probable, també els poden fer a un possible!»

El dissabte a la nit tindrà lloc el banquet d'homenatge a en Matas.

No els càpiga dubte que, ara més que mai, el bacallà no fa per un banquet.

Els alacantins tenen una debilitat per en Milego.

Ho comprenem. Nosaltres ens delim pel sidral.

Els alacantins porten un jugador, molt soso, que es diu Such.

No té ni això ni bruc.

Nada! L'Oscar no ens acaba de convèncer. Es tercer team, i gràcies.

Si a en Zamora l'ha de desbancar el noi d'Oviedo, tenim «as» per un enfit d'anys.

En Cella té, com tots els grans jugadors, una especialitat. Així com en Sami té la filigrana i l'Alcantara la canonada i en Cros l'emocionar-se, en Cella s'especialitza en jugar a rebot amb el pal.

El mal és que això el públic no sap apreciar-ho.

En Bordoi es prepara un benefici.

No ens ho ha dit, no, però al veure'l jugar diumenge, ens ho «calàrem» de seguida.

Si som més murrís!

A l'«Europa» hi ha debutat en Maurici, que ha fet un paper de persona gran.

Ai, Pelaó! ¡Qué solos se quedan los muertos!

Res: que no ens agrada en Barril.

Ens agrada molt més la barriola.

En Zabaleta, fent gols es queda solet.

En Cros ja té substitut.

Alabat sia Déu i resignació cristiana.

En Peiró fa oposicions al títol d'«as».

I als avantatges del títol.

Fa bé.

Els de Lleida són del morro fort i tenen la patacada privada.

Ens temem que algú n'anirà coix.

L'hora del correu

Pebre Negre.—Es tan dolent i tan horrorós, que ens hem quedat sense pols i sense respiració.

Mut.—Molt misteriós. Tan misteriós, que encara no sabem de què va. Ho deixem sobre la taula fins el dia que siguem amics amb alguna tiradora de cartes i ens ho aclareixi.

La més maca del barri.—Deu ésser de l'altre barri, oi? A nosaltres ens consta que és gravada i que té una llúcia a la punta del nas. No sap pas què se n'ha fet d'aquella «nena rossa»?

Els deu sportmen.—Ja està dit! Y a lo dicho no hay remedio. Aquí i al carrer!

El mango de la escoba.—No fa per casa. Està massa ben fet. Dediqui's a pintar en serio i farà riure.

Gol-Kik.—Molt bé, jove, molt bé... per llençar-ho al cove.

La nina del dulce mirar.—Guenya! Curta de vista! Lleganyosa! No hi volem saber res amb faldilles. La dona ens esgaraparia.

Llangardaix.—Tot això que dius és la paveria més insignificant i més poca-solta. Sapigues que a l'únic que haurien substituït hauries sigut tu. O, sinó, pregunta-ho a en Roca.

Pebre Negre de Martorell, Davantini, Alcantarilla, Un que el coneix, Mandra primer, Joan Simog, Goal d'Orsai, El mango de la escoba, Cafetera Pelotona, Calella, K. B.A. 7 segon, K. D. Hor i Good bay: Rebudes les poesies dels Jocs Florals. Ja sortiran!

IMPRESSA COSTA: CARRER DE MONTSERRAT, 14 — BARCELONA

FUTBOL

A les 4 tarda

CAMP DE LES CORTS

Dimecres dia 19 de Març

C. de Natación Alicante

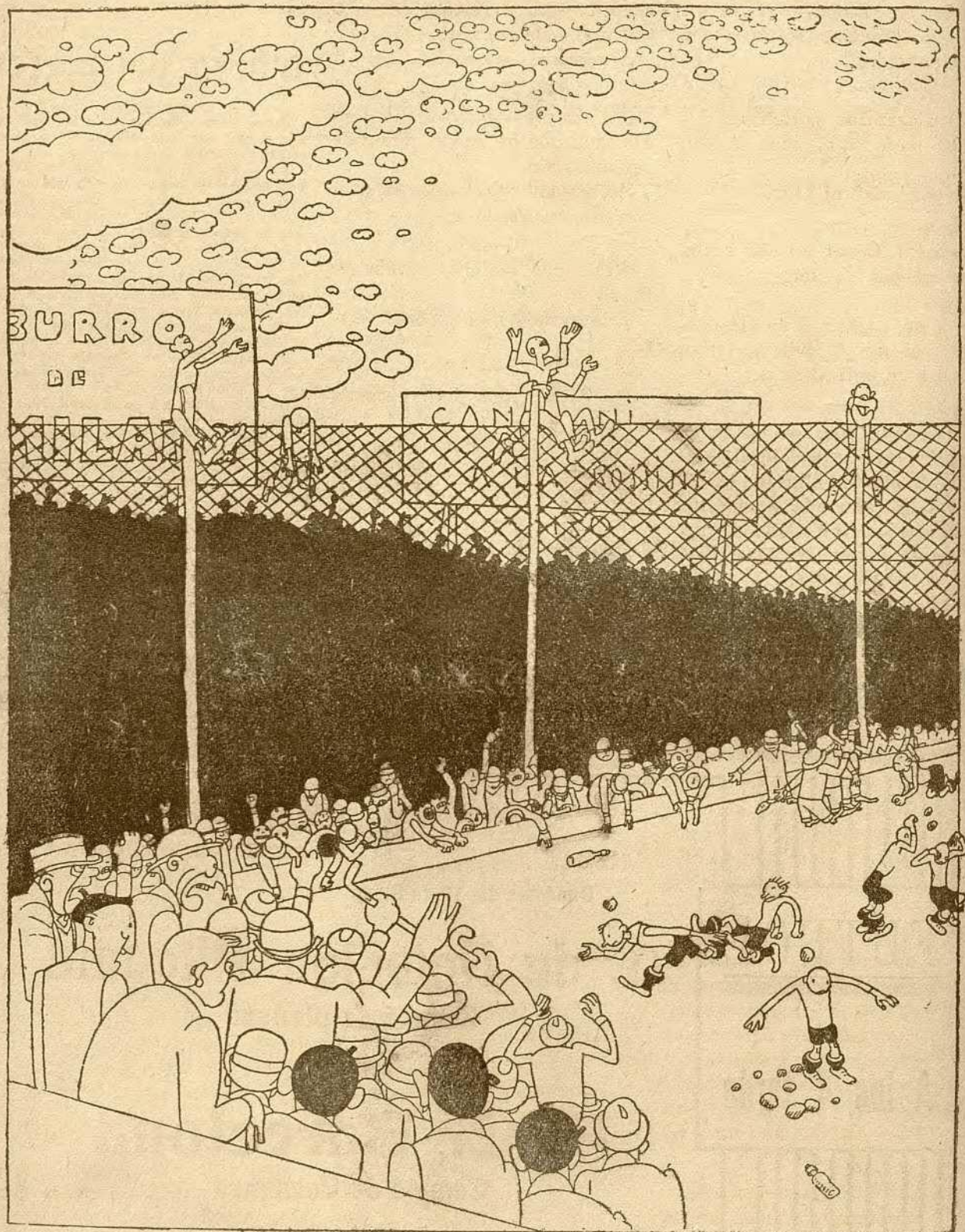
Campió de llevant

CONTRA

F. C. Barcelona

Campió de Catalunya

AVÍS: Si el partit hagués d'ésser sospès per l'àrbitre després de començat, no serà retornat l'import de les localitats ni de les entrades

UN BILBAI A MILA

—Eúskarra, quina barra! Això a Sant Mamés no passaria!